

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2012. 09. 05. szerda

Britten: Noé bárkája MŰPA Fesztivál Színház

2012. szeptember 5., 19.00; szeptember 7., 17.00
Fesztivál Színház

BUDAPESTI MAHLER ÜNNEP
Britten: **Noé bárkája**,
op. 59 – gyermekopera

Benjamin Britten

BUDAPESTI MAHLER-ÜNNEP

Noé - **Cser Péter**; Noé felesége - **Bakos Kornélia**; Az Úr hangja - **László Zsolt/Domahidy László**; Sém - **Krúdy Bálint/Rozmán Ábel**; Hám - **Szabó Barnabás/Tóth András**; Jáfet - **Kiss Tamás/Szilvay Máté**; Sém felesége - **Kiss Vera/Szálinger Bella**; Hám felesége - **Kiss Rita/Oláh Borbála**; Jáfet felesége - **Kiss Mária/Turú Rebeka**; Barátnők - **Gergely Zsóka, Molnár Anna, Pallag Sára, Szabó Anna**; Holló, Galamb - **Gergely Krisztián**

Közreműködik: **Budapesti Énekes Iskola** (művészeti vezető: **Bubnó Tamás** és **Mezei János**), a **Budapesti Fesztiválzenekar** tagjai, valamint a **Zeneiskolák Országos Szövetsége** által szervezett **gyerekenekar**
Díszlet: **Árva György**, jelmez: **Szűcs Edit**, mozgás: **Gergely Krisztián**
Rendezte és vezényel: **Philipp György**

HIMNUSZOK
Britten: **Noé bárkája** című
misztérijátékának előadásához

1. a zenekari előjáték után éneklendő

2. a vihar alatt éneklendő, az első versszakot csak a szereplők éneklik:

1. *Szent Istenünk, örök atyánk,
Ha szél és hullám támad ránk,
Az óceán ne nyeljen el,
És add, hogy Nágunk kerjen fel,
Kéi tengeren ér a hullál,
Imánk hozzád most érte száll.*

- Na, de Édes Uram, ez gyerekeknek való meseopera!
- Na és! Benjamin Britten írta. Bevezetőnek, beszoktatásként nagyon jó lesz!

A jegyszédőtől kaptunk egy-egy kétoldalas kottát – az Uram az övét azonnal odaadta nekem: Az énekóráról ki voltam tiltva – mondta. Jó, gondoltam, de én sem vagyok éppen dalolós formában. Nem baj majd a többiek énekelnek helyettünk. Valószínű, hogy a többiek is ezt gondolhatták (mint a Vonósnégyesben), mert eléggé sikertelen volt a „megénekeltetési” kísérlet. Pedig, ahogyan azt a karmester Philipp György elmondta Britten előírta, hogy a közönségnek is énekelnie kell. Még szerencse, hogy voltak gyerekek, mármint a színpadon szereplőkön kívül is.

Viszont megint tanultam. A himnusznak írt és a szinte hallelujázó „nóta” emelkedett stílusa azonnal elmúlt a „durva” hangszereléstől, zenekari produkciótól, ami az éneket kísérte! A két ellentétes mód, félelmetes volt. Azután kiderült, hogy kiváló esőt, zivatart, vihart villámlással és dörgéssel képes a közönség produkálni. Ha nagyjából ötszáz ember csattogtatja az ujját, kiválóan esik az eső, ha a tenyerünket két újjal ütögetjük (ötszázán),

akkor elkezdi szakadni, ha jelre egyszerre nagyot tapsolunk (becsap a villám), majd teljes erővel dobogunk a padlón (ötszázan) tényleg dörög az ég, természetesen zenei aláfestéssel. Mi lesz ebből? Özönvíz! Még szerencse, hogy Noé és a fiai már megépítették a bárkát. Amikor azután a vihar elcsendesedett és mielőtt unalmassá vált volna az élet a hajón, olajággal a csőrében visszaérkezett a galamb (Gergye Krisztián) kitört a: Halleluja! Lehet kikötni, partra szaladni, sokasodni, hazamenni!

A Budapesti Énekes Iskola tanulói fantasztikus teljesítményt nyújtottak. Noé egyik fiát alakító kisfiú olyan kimagasló teljesítményt mutatott, reménykedve lehet várni, hogy „nagy ember” legyen belőle. Kiváló színészi teljesítménye, természetessége, szép hangja, bátorsága a gyerek Kern Andrisra emlékeztetett. A baj csak az, hogy Noé három fia (Sém, Kám, Jáfet) közül nem tudom, hogy melyik-melyik volt! Itt most hat nevet kellene felsorolnom, mert ráadásul kettős szereposztás található a műsorfüzetben. (Dátum megjelölés nélkül.) Ennél többet talán majd csak a Fáy Miklós kritikájából fogunk megtudni, ha ír az előadásról, és ha megtalálom, hogy hova.

Bárka a szemünk láttára épült meg, pedig a gyerekeknél, bocsánat Noé fiainál, csak papír szerszámok voltak, de nagyon ügyesen használták, mert egyszer csak ott állt a hajó, jöhettek az állatok. Az „állatok” pedig fehér lepelbe öltözve, jelképes fejdísszel, sorfalat alkotva várakoztak, a nézőtéri ülések mellett. (Fehér munkavédelmi sisakra voltak – ügyesen - applikálva az állatfejek!) Nem kellett sokáig várniuk, fejdíszüknek megfelelő állat mozgását imitálva szaladtak a színpadra, bárkába, Noé hívására.

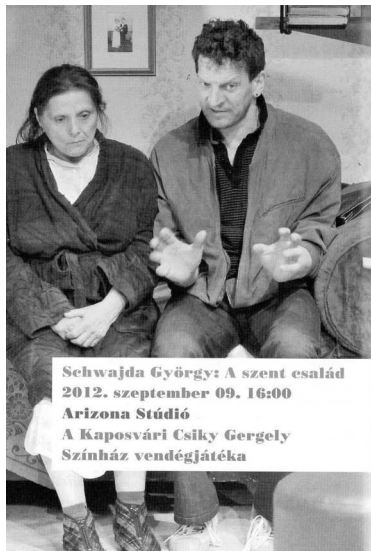
Nagyon jó este volt, üdítő, fiatalos, gyermeki, szóval éppen nekem való! (Már!)

A kép csak illusztráció, mert a MÜPA oldalán színpadi képet nem találtam! Nagy kár, hogy ilyesmire már nem áldoz a MÜPA, mert a gyerekek megérdemelték volna, sőt a produkció is. Ha az előadás előtt már nem volt idő a fotók megjelenítésére, legalább utólag megtehették volna!

2012. 09. 09. vasárnap

Schwajda György: A szent család

Schwajda György: A szent család
2012. szeptember 09. 16:00
Arizona Stúdió
A Kaposvári Csiky Gergely
Színház vendégjátéka

Az anya: Lázár Kati m.v.
A nagyfiám: Szula László
A kisfiám: Kőrösi András
A kislányom: Német Mónika
Ősei: Fándly Csaba
Mariska néni: Horváth Zita
Szászni: Tóth Molnár Ildikó
Kati: Kovács Zsuzsanna
A nyomozó: Lecsó Péter
1. Bútorszállító: Szvath Tamás
2. Bútorszállító:
Karácsony Tamás
A validegen: Serf Egyed

Díszlet: Szalai József
Jelmez: Debreczeni Ildikó
Súgó: Csorba Mária
Ügyelő: Salamon Bernadett
Segédrendező: Pintér Katalin

Rendező: Schwajda Gergő

Az előadás hossza 135 perc, egy
szünettel.

A szent család korántsem szent. A furcsa körülmények között élő anya gyakran emlegeti négy gyermekét – mindenekelőtt a legidősebb fiút, aki a szíve csücske, a család legszebb, legokosabb, legszeretelmétebb tagja. Már az anya szerint. A testvérei ezt másként látják.

09

Megkezdődött a Vidéki Színházak Fesztiválja a Thália Színházban

Ezen a napon a Kaposvári Csiky Gergely Színház vendégjátékát láttuk. A darab kiváló, de egyben szörnyű is. Adva van egy 70 éves özvegyasszony, aki a négy, jó módban élő gyermeke mellett, egy földszinti szoba konyhában nyomorog „klasszikus” proli házban. Történik a történet...majd az özvegyasszony kórházba kerül öngyilkossági (teljes doboz fogamzástáplót vett be) kísérlete miatt. Gyerekei összegyűlnek a híre a nyomoronc lakásban. Majd egy idegen hozza haza az Anyát, akit az utcán talált, kabátja alatt egy szál hálóingben, pénz nélkül. „Ugye megmondtam!” – szöveggel lép be a néni. Az idegen nem fogadja el a felkínált taxi pénzt és megvető pillantással kimegy a lakásból. Vajon mit mondhatott az idegennek az Anya a gyerekeiről, és vajon kinek van igaza? (Mind négy gyerek a kórházból jött a lakásba, hanyatt, homlok rohanva, mert ott már nem találták!)

Egyáltalán nem biztos az, hogy akit elesettnek látunk, ténylegesen sajnálatra méltó. Nem éppen az elesettségéből él?

(Vagy harminc évvel ezelőtt, kolleganőmmel utaztam a 6-os villamoson, amikor felszállt egy nagyon idős néni. Az ajtó mellett ülő valaki azonnal felpattant és átadta a helyét. Szegény néni! – sóhajtottam egy nagyot. Mire a Kolléganőm: Mit sajnálsz rajta! Ő már megérte ezt a kort. Magadat sajnáld, mert Te nem leszel ilyen hosszú életű, a rosseb egye meg!)

Lázár Kati, mint vendég van feltüntetve a színlapon, de tudjuk, hogy Ő is Kaposvárról érkezett a színészi társadalomba, tehát neki „házaja” a város. (Mint ahogyan Hollóssy Frigyesnek és Molnár Piroskának is, ők mint nézők voltak jelen az előadáson.) Lázár Kati remekelt, mint mindig, nagyon jó

színésznő, nagy tragika. Színésztársainak nem jutott sok lehetőség mellette, csak statisztáltak Neki, de nem baj, ez a darab a Lázár Katié! Igaz, hogy a „Részeges Marcsi”, Horváth Zita, valamint a „Házmesterné” Tóth Molnár Ildikó, szerepekben két kiváló színésznőt ismerhettünk meg. Úgy tűnik, hogy valami, általam ismeretlen ok miatt, Kaposvár a kiváló színészek továbbképzője, nevelő-fejlesztő iskolája volt és maradt is!

Technikai vonatkozásban meg kell említenem, hogy a vendégszereplések esetében nem biztos, hogy a „hazai” színpadtechnika egy az egyben megoldható a fogadó színháznál. Kérdés, hogy mennyire kell az azonosságra törekedni? Egy üveg szódavíz készítése miatt volt a díszletben a falikút (nincs különösebb jelentősége, mármint a szódavíz készítésének, éppenséggel el is maradhatott volna). És akkor történt, hogy az utolsó pillanatban beengedett közönség, valamit – szerepe szerint az ágyban fekvő - színésznő jelenlétében, a falikútból csepegő víz egyszerre csak elárasztotta a színpadot, amely gyors iramban haladt a nézők felé. Majd megjelent a három fős takarító brigád, három piros vödörrel és elkezdtek feltakarítani a vizet. Majd megszólalt az „Úr hangja”: Ez még nem az előadás!

2012. 09. 11. kedd

Természetesen nem kulturális eseményről van szó, de annyira rémes, hogy muszáj emlékezzünk rá:

Általam megőrzött Metró újság cím oldalát másoltam ide.
(Már amennyi belefért az A/4-es méretbe)

2012. 09. 13. csütörtök

Israela Margalit: Trió

Israela Margalit: Trió
2012. szeptember 13. 19:30
Arizona Stúdió
A Székesfehérvári Vörösmarty
Színház vendégjátéka

Clara Wieck Schumann:
Tóth Augusztina
Robert Schumann: Kuna Károly
Johannes Brahms: Pál András
Jochim József:
Csizmadia Gergely

Dramatarg: Orbán Eszter
Fordította: Orbán Eszter
Jelmez: Kárpáti Enikő
Díszlet: Galambos Péter
Ságó: Csete Ágnes
Ügyelő: Kalmár Johanna
Rendezőasszisztens:
Csete Ágnes, Kalmár Johanna
Rendezte: Galambos Péter

Az előadás időtartama 180 perc,
egy szünettel.

Lehet-e romantikusabb helyzet,
mint a romantika három zsenijé-
nek: a házaspár Robert és Clara
Schumann-nak, valamint az ifjú
Brahmsnak tragikus szerelmi
háromszöge? Mi történik, ha
lehántjuk a XIX. századi mázat, és
a mai sivár hétköznapok világába
csöppennek a szereplők, akik mint
egy valóságshow amatőr sztárjai,
üvegkalkitkában élnek napjukt a
publikum kukkolása közepette?
Kevés eszközzel, de ötletesen
megoldott dráma, sírmi is szabad
annak, aki mindennek ellenére
hisz a szentimentalizmusban.
(Rockenbauer Zoltán)

21

A Vidéki Színházak Fesztiválja sorozatból ez a 2., a Székesfehérvári Vörösmarty Színház vendégjátékát láttuk

Most bajban vagyok! Írhatnám, hogy elképesztően unalmas, hosszú, vontatott, öncélú rossz előadást láttunk. (Az oda, és a bejutási sanyarú körülményeket, már meg sem említem. Természetesen ezek egyike sem terheli a székesfehérvári színházat, ezek budapesti sajátosságok.) De nem... A dráma maga kiváló, a szövege is gyönyörű és bölcs, szállóige gyanús mondatokkal teli, avagy egyetemes mondanivalóval bíró drámát írt Israela Margalit. A színészek? Jónak mondhatók, minden esetre igyekvően, kissé elfogultan játszottak, ami talán a budapesti közönség, vagy kicsiny játszási tér miatt lehetett.

A bajom éppen a játszási tér kialakításával van. A színpad közepére egy hatalmas üvegkalkitkában zárt és szörmébe burkolt zongora lett állítva, amely körül, rajta, alatta zajlik a három főszereplő élete. TV doboz, amelyet, az otthon pizsamában ülő és sörözgető, majszolgató, néha, néha elbóbiskoló néző, meredten bámul, és aki a szereplők hangoskodására, sexszelésére élénkül fel kissé. Ennél ezért ez a darab többet érdemel!

Nem is beszélve a dráma alakjairól, kalitkában szereplőkről, akik Robert Schumann, Clara Schumann és Johannes Brahms, a zenéhez nem értő közönség számára is nevek, avagy, hogy stílusos legyenek „celebek”, ismert személyek. A darab felfogása, a mai „valóságshow”-ba való helyezése, szerintem, alapvető tévedés és felesleges. A dráma bír annyi mondanivalóval, hogy ne kelljen ilyen „kukkolásra” idomítani. Az üvegkalkitkába zárás miatt egy halom technikai segédletre lett szükség. Például mikroportot kellett erősíteni a szereplőkre, akiken viszont alig volt ruha, így teljes valóságában lehetett a gatyazsebbe csúsztatott doboz, a szereplők hátán végigragasztott, egyébként test színű, zsinórt látni. Mindez azért, hogy hallani lehessen a

kalitkába zárt színészek hangját. Ebből adódott (számomra nagyon szomorú hatással járó, mert én a főszereplő Kuna Károly szerepéből szinte semmit nem hallottam), hogy az élő hang helyett „mikrofon beszédhangot” hallottunk, ráadásul torzítva, tompán! (Hangtechnika!) Hogy lehet, hogy más színpadokon a mikroportot erősítésre használják, ezen a helyen pedig a szereplő hangjának eltompítására!

Másik problémám a „kalitkával”, hogy három lépcsőfoknyi magasságúra lett kitalálva, ami azt jelentette, hogy a három lépcsőfokot minden szereplőnek az előadás alatt többször, sokszor meg kellett másznia, a hölgynek estélyi ruhában és túsarkú cipőben, amit csak úgy tudott megtenni, hogy egyik kezével szinte végig fogta a ruháját, amely akadályozta a mozgásban, játszásban. A harmadik bajom, a hangversen zongora elhelyezése a kalitkában, amely majdnem teljes egészében kitöltötte a teret, a színészeknek tényleg csak alatta, vagy rajta volt helyük!

Ezek a technikai „bravúrok” csak lassították az előadást, nem segítették.

A zongora alatt Schumann ivott, hányt, szivarozott, rajta pedig szerelmeskedett a feleségével, egészen addig, amíg a korábban begyűjtött szifilisz miatt ki nem tört rajta az elmébaj. Egyik ilyen rohama alatt éjszaka a jeges Rajnába ugrott, ahonnan – saját kérésére – elmeógyógyintézetbe vitték. Ez 1854-ben történt, amikor már két éve jó barátságban volt a házaspár Johannes Brahms-szal. Schumann haláláig (1856) Brahms a segítségére volt Clarának. Erről a négy év történéseiről szól a színmű, a dráma.

Clara apja tanára volt a 17 éves Schumann-nak, Clara ekkor 8 éves és 16, amikor először megcsókolják egymást, de az apa tiltakozik a házasságuk ellen. Végül 1840-ben tudnak összeházasodni, Clara ekkor 21, Robert 30 éves. A további 14 év alatt 8 gyerekük születik, egészen addig, amíg 1854-ben Schumann elmeógyógyintézetbe nem kerül, Clara ekkor 35 éves.

Internetről:

A kor, amelyben élt, nehezen érthette Clara Schumann (az ünnepezt zongoraművész, nyolc gyermek édesanyja, egy zseniális komponista odaadó felesége, és nem utolsósorban nagy idők tanúja) szenvedélyét, illetve szenvedélyességét. A boldognak, ám rövidnek mondható házasságát tönkre tette Schumann elmébaja, ám a hallatlanul szenzibilis Clara keményebb és erősebb volt mindennél és mindenkinél, aki csak körülvette. Talán túlzottan is kemény és túlzottan is erős.

Clara és férje is jó barátként és zenésztársként tekintett a fiatal Brahmsra, aki lenyűgözte őket zongorajátékával. „Zseniként” magasztalták, támogatták zenei pályáján és nevének megismertetésében. Ez a barátság, Robert Schumann depressziója majd elmeógyógyintézeti időszaka és az azt követő halála után mind mélyebbé kezdett válni, Brahms lánggra gyulladt a nála 14 évvel idősebb Clara Schumann iránt. A zeneszerző haláláig Düsseldorfban maradt, s a fiatalkori szenvedély elmúltával is az asszony hű barátja és levelezőtársa maradt.

A témáról készült egy német – magyar – francia film 2009-ben, amelynek forgatókönyv írója és rendezője Helma Sanders-Brahms. Ő a „viharos

szerelemi történetet” dolgozza fel, amely Brahms és Clara Schumann között zajlott, de ez költői túlzás, mert nincs semmi bizonyíték arra, hogy, amíg Robert Schumann élt Clara bárkivel is jóban lett volna. (Naplója és levelezése semmi bizonyítékot nem ad erre az állításra.) Az ugyanezt a témát feldolgozó film hossza 107 perc, a színdarab egy szünettel 19:30-tól, 22:30-ig tartott azaz 180 perc volt!

2012. 09. 15. szombat **Kulturális örökség napok**

A magyar szecesszió és historizmus emlékei Zuglóban séta - Vezetett séta keretében belülről is megtekinthetők lesznek a XX. század hajnalának az európai építészettörténet kiemelkedő alkotásai, amelyek közül többet Lechner Ödön építész fő művei között tarthatunk számon. Útvonal: Sipeki Balás Béla-villa – Zala-villa – Magyar Állami Földtani Intézet – László Fülöp festőfejedelem ”kastélya” – a Magyarországi Református Egyház Zsinatának székháza. Séta indulási ideje és helye: mindkét nap 12 és 17 óra, Hermina út 47.

Ezen a sétán vettünk részt a Szabados házaspárral. „Nem gondoljátok, hogy a szabadkai utazásunk előtt jó lenne belekóstolni egy kis szecesszióba?” – ilyesféleképpen szólt a meghívás. De igen! – volt a válaszuk és mentünk.

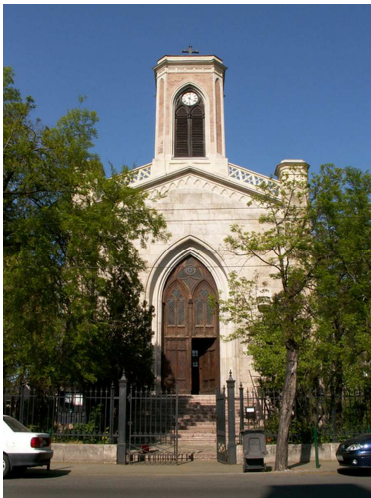

Sétánk találkozó helye és egyben az első látványossága Lechner Ödön: Sipeki Balás Béla-villa. (Vakok székháza) Mint minden Lechner építmény ez is nagyon gyönyörű, kis tatarozás már ráférne ugyan, de jót tartja magát a ház. Itt alkalmazta először Lechner az eozinmázás Zsolnay kerámiát, belső díszítésre. Kandalló tető, lépcsőfeljáró és emeleti korlátok készültek ebből az anyagból, ma is hibátlanok.

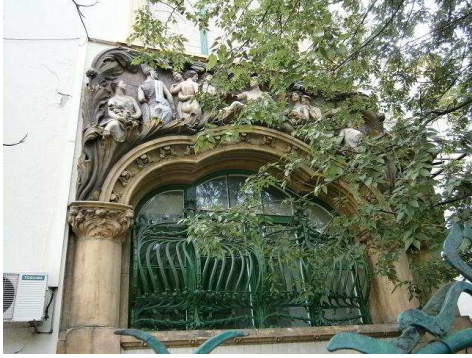
A szomszédos telken áll az un: Róheim-villa

A ház építtetője Róheim Sámuel fakereskedő és neje, tervezője pedig Pollák Manó volt: az eredeti tervek 1899-ben készültek el, amelyeket 1900-ban módosítottak. A főhomlokzaton elhelyezett tábla szerint ebben a házban élt és alkotott Róheim Géza, a pszichoanalitikai etnológia megalkotója. A túloldali emléktábla arról tudósít, hogy ebben a házban gyilkolták meg 1918-ban gróf Tisza Istvánt, Magyarország egykori miniszterelnökét. A házba bemenni nem lehetett, csak a villa kertjébe. Kísérőnk szerint a villa nem érdemel különösebb figyelmet építészetileg, csak a története érdekes. Elmesélte, hogyan ölték meg Tisza Istvánt. A ház neobarokk elemeket tartalmaz, egyébként romos állapotban van!

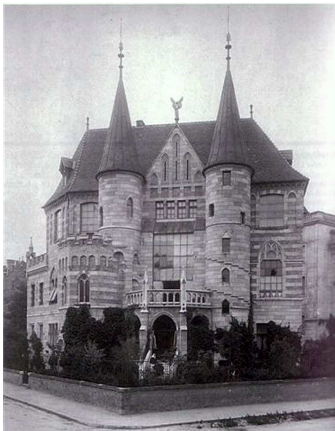
Szintén a Hermina úton áll ez a kis kápolna, amely előtt csak elsétáltunk. A Hermina-kápolna a magyar romantizmus gyöngyszeme, hazánk egyik legkorábbi neogótikus stílusú épülete. József főhercegnek (1797–1847), Magyarország nádorának tragikus körülmények között fiatalon elhunyt Hermina Amália Mária nevű leánya (1817. szept. 14 – 1842. febr. 13.) emlékére épült a Városliget – korábban Ökördűlő, majd Városerdő – keleti részén. A kápolna Zugló legrégebben álló műemlék-temploma s egyben legelső épülete. Olyan csodálatos dolgok szerepelnek az interneten erről a templomról, hogy elhatároztam visszamegyünk és alaposan megszemléljük!

Az Ajtósi Dürer sor 25-ben található a Zala-villa, amely Zala György szobrászművész (Millenniumi emlékmű eredeti szobrainak többsége az Ő munkája.) műterme és lakása volt. Zala György maga tervezte az épület díseit, szobrait, amelyet a Zsolnay gyárban alkottak meg. Ezekből az erkély feletti szobrokból látszik valami a képen: Vénusz ünneplése az Olümposzon, Zsolnay-gyár terméke, a magyar szecessziós épületplasztika egyik legszebb alkotása. A villában jelenleg Libia Nagykövetsége működik.

Földtani Intézet, szintén Lechner Ödön alkotása
Sajnálatos módon nem engedtek körülnézni a házban, mert túl sokan voltunk!

László Fülöp festőfejedelem „kastélya” Zichy Géza utca 10. A pontos címet azért írtam ide, mert a Honvédségi Művelődési ház háta mögötti utcában levő házról van szó. Az Uram nap, mint nap közlekedett ezen az utcán, de különösebb figyelmet nem tulajdonított a háznak, ugyanis már alig látszik a fáktól, ami látszik az romos állapotú. Ez a fotó valószínűleg nagyon régen készülhetett. Azután azért lett érdekes számunkra, mert – véletlenül – úgy adódott, hogy járhattunk abban a műteremben, amely László Fülöpé volt egykor.

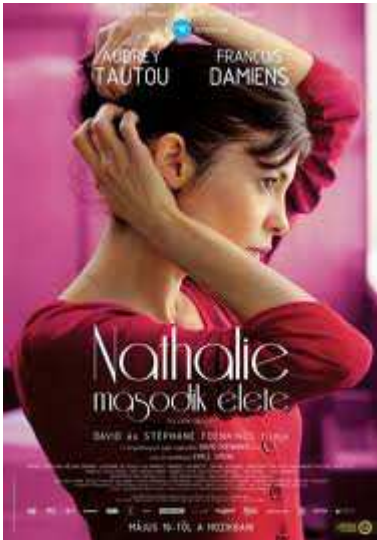
Jelenleg egy másik festő Szegvári Károly özvegye lakik a műterem lakásban, a férje által összegyűjtött régiség és festmény és rengeteg kacat között! A hölgy valamikori modellje volt a festőnek. A bemutató séta során a ház csak kívülről volt megtekinthető.

Következő, és egyben a séta utolsó állomása "A Magyarországi Református Egyház Zsinati Székháza" megtekintése volt. Az épület különlegessége, hogy tervezője: Hajós Alfréd. A kiírt pályázatból 5 értékes tervet vásároltak meg, melyek összedolgozásával Hajós Alfrédot és Villányi Jánost bízták meg. Az építkezés 1908 március 16-án kezdődött. Az első zsinati ülést, 1909 április 21-én tartották! Az épület külső tatarozása 1980-ban, jelentősebb (tanácsterem) belső átalakításra 2005-ben került sor. Mondhatni, hogy az épület kifogástalan állapotban van. A séta résztvevői a tanácsterem szép, fából készült emeletes (mint egy egyetemi előadó) padsoraiban ülve hallgathatták meg az épületről szóló ismertetést.

Az a rész, amelyet a XIV. kerületből megtekintettünk ismertető sétánk során, több mint érdekes volt számomra, érdeklődés felkeltő! Hazaérkezve egy halom dolognak néztem utána az interneten. Amit megtudtam, hogy az 1800 évek végéig (Hermina mező) még majdnem teljesen üres terület volt, ahol csak a későgótika egyetlen épülete a Hermina-kápolna állt. A terület beépítésére a századforduló körül került sor, így az építkezés a szecesszió tombolásának korszakára esett. Így, tehát sok állami megrendelésre épülő, de tehetősebb magánszemélyek, előszeretettel szálltak be a szecesszió követésébe. Hermina kápolna kijelölte a Hermina út vonalát, amelyre a későbbiek során valóban nagyon szép épületek kerültek. Ami még nagyon érdekes számomra, tudtam, tudtam, de valahogy most tudatosult bennem, hogy a XIV. kerületi házak nem érnek az utcáig! A Hermina úton végig, de az Ajtósi Dürer soron (és még sok-sok kerületi utcában) is így van: utca, kert, ház – befelé - ez a sorrend, ettől kertváros Zugló, Pest Rózsa-dombja. Az általunk megtekintett házak, villák mind ilyenek voltak és nagyon szépek. A kényelmes, természetbarát, kellemes környezethez úgy tűnik mégiscsak kell, hogy tartozzon egy kis zöld terület!

2012. 09. 22. szombat

című filmet néztük meg a Tabán moziban.

Amikor arról beszéltünk, hogy milyen filmet lehetne megnézni az Uram előkapott egy filmcímekkel teleírt cetlit, listát azokról a filmekről, amelyeket még nem láttunk, és érdekesebbek arra, hogy megnézzük őket. Az Nathalie második élete című filmet az összes budapesti mozi közül a Tabán játszotta szombat délután 15:15-kor egy előadásban.

Kitérő a filmről való beszámoló előtt.

A mozirol: Úgy tudtam, hogy a Tabán mozi bezárt, de kiderült, hogy nem, működik. Bár azt nem lehetett megállapítani, hogy miből élnek, mert kilencen ültünk a moziban, mi pedig félárú, nyugdíjas jegyet vettünk 2 x 700.- Ft-ért!

A közlekedésről: Lementünk a Clarkra és vártuk negyed órát a 105-ös buszra, de csak elmenni láttunk 105-öst, jönni nem. Kiderül autómentes nap a szombat és le volt zárva a (többek között) Lánchíd is. Muszáj volt elindulnunk gyalog, mert féltünk, hogy nem érünk időben a moziba, és lemaradunk erről az egy előadásról is. Félig átkeltünk a bűzös, zajos Alagúton, amikor elszáguldott mellettünk a busz. (Kényszerű edzést tartottunk Szabadka előtt!)

Vissza a filmhez:

A filmről azt lehet mondani, hogy: Szép. Már nem játsszák a mozik, tehát nem lehet rohanni megnézni, de lehet, hogy nem is kell. Az teljesen más kérdés, hogy nagyon szeretem az ilyen filmeket. Először is nincs szinkronizálva, azaz élvezni lehet a francia nyelvet Audrey Tautou hangján, ami önmagában is kellemes. A film története, tragikus, megható, és nehezen ugyan, de újra kezdhető minden élet tanulságát mutatja be. Továbbá reményt ad minden tagbaszakadt, esetlen, bátortalan, rosszul öltözött svéd férfinek. (Talán nem csak a svéd férfinek!)

A szóban forgó férfi nem érti (a néző sem) Nathalie viselkedését vele szemben (aki egyébként a főnöke), és aki egyszer csak „*Csapot, papot, mindent felejtett!*”, kocsit bérel és elszáguld a nagymamája felé vidékre. Félúton magához rendeli a

tagbaszakadt, esetlen, bátortalan, rosszul öltözött svéd férfit és vele együtt érkezik a nagymamához szakadó esőben. (Az eső nagyon fontos. Forgatókönyv!) A nagymama nagyon boldog, átöltözteti, a talpig elázott érkezőket, és ekkor elhangzik a forgatókönyv legszebb mondata, amely számomra azt jelentette, hogy ezután „ásó, kapa, nagyharang” választhatja csak el őket: „Tenéked kislányom jó lesz az én ruhám, Neked pedig kislám a Papié”.

Gyönyörű, benne van minden a fiatalok jövődjéről. Hogy éppen olyanok, mint a Mami és Papi, hiszen jó rájuk a nagyszülők ruhája, és nyilván olyan boldogságban is fognak élni, mint ők. A Mami tudja, első látásra ráérez, befogadja a svéd férfit, látja, hogy ez egy jó ember! Éppen ilyenre van szüksége az Ő drága, érzelmileg sérült unokájának. Tudja, hogy nyugodt, boldog, megbízható életet fognak együtt élni, éppen úgy mint Ő a Papival!

2012. 09. 23. vasárnap

Az Uram cetlién szereplő másik film. Ezt a filmet az Allee Cinema City mozijában néztük meg. (Itt is volt egy-két technikai rumli! 1. Pótlék busz járt a 19/41-es villamos helyett, ami miatt a 86-os busszal mentünk, jöttünk, de nem simán, mert a busz új útvonalon közlekedett, nem a megszokotton. Nem derült ki számunkra, hogy csak átmenetileg, vagy?

2. Az Uram otthon felejtette a nyugdíjas igazolványát, a Gellért téren leszállt a buszról és hazament az igazolványért. Így egyedül érkeztem az Allee-be, és ott jól eltévedtem (!), végül meg kellett kérdeznem, hogy hol található a mozi. Tipikus idős emberekre jellemző tüneteket produkáltunk. Nem létezik, hogy már itt tartunk! Bár mindketten meg tudjuk magyarázni viselt dolgainkat, azért a „produkciónk” egy kissé ijesztő!)

Filmről:

Hát, hát, hát! Nem is tudom mit írjak! Addig rendben van, hogy beszéljünk az időskori szexről. (Intim szféra, de jó legyen!) De hát ennek a házaspárnak minden baja van: nem írnak, nem olvasnak, természetesen nem is szexszelnek, éppen ezt csinálnák, amikor szinte nem is élnek? Azt hiszem ez egy nagyon rossz film! Nem, nem, nem a film rossz, a forgatókönyv rossz! A szereplők, mindhárman neves, jó színészek, akik már más filmekben bizonyítottak, nem kell őket bemutatni. Ebben

a filmben nem csak azért feszengnek, mert kínos a téma, hanem mert nem tudnak mit kezdeni a szerepükkel. Ilyen sematikusan megírt házaspár talán nem is létezik a világon. Vagy Amerikában így élnek az emberek? Mind a hárman próbálják a legjobbat kihozni magukból. Persze vannak jó elemei a filmnek például a kocsmában zajló jelenet, és volt egy - két poén, mikor jót kellett derülni: Mit szeret a szexben? Hát a szexet!

A férj egy vaskalapos, megrögzött munkamániás (talán éppen pótléknak használja a munkáját, hogy ne kelljen mással foglalkoznia), a feleség meg egy háztartási robot. Szerintem az ilyen házaspárnak, soha nem volt köze egymáshoz, csak házasodtak, mert más is házasodik, szültek, mert másnak is van gyereke, így szokás. Elvannak vagy 20 évig, azután elköltöznak a gyerekek. Hirtelen kiderül, hogy nincs mit csinálniuk! Rájuk szakadt a rengeteg időt a férfi munkával tölti ki, a nő pedig a háztartással, de rájön, hogy a reggeli tükörtojás és az esti marhasült között, semmi dolga sincs! Hát bizony ezt a problémát nem tudja majd megoldani, ha „csak” szexszelni tanulnak meg újra! Meg kellene tanulniuk: ÉLNI! Igen így csupa nagy betűvel! Erről viszont nem szól a film, bár vannak a változásra utaló jelek, de kimerülnek egy előkelő éttermi vacsorában illetve egy szállodában töltött éjszakában! Márpedig szerintem ez kevés. Természetesen a filmnek „happy and” a vége, mindenki elégedett boldog, miközben semmi sem változott illetve a házaspár elkezdett beszélgetni egymással. Lehet, hogy ez már valami?

:

Más népeknél is gond lehet az időskori szexszel, ezt a képet a Facebookon találtam és a székeklyekről szól! (Válasz a filmben elhangzott kérdésre: Beszél a feleségéhez szex közben?)

Vagy Anatevkában: (Idézet Hegedűs a háztetőn című musicalből való)

Tevje: Szeretsz engem?

Golde: A feleséged vagyok.

Tevje: Tudom. De szeretsz engem?

Golde: Hogy én téged?

Tevje: Nos?

Golde: Én huszonöt évig mostam rád, főztem rád, varrtam rád. Teneked szültem öt szép lányt. Te meg csicseregsz nékem, akár egy kisdíák.

2012. 09. 29. szombat

Mai (1980-as évek) amerikai életet,) bemutató drámáról van szó, amelyet volt szerencsénk látni!

(Szinmű a mai amerikai író /Tony Kushner/ tollából, mai magyar költő /Szálinger Balázs/ fordításában, mai amerikai magyarországi nagykövet /Öexcellenciája Eleni Tsakopoulos Kounalakis/ fővédnökségével, román származású, Amerikában élő, Andrei Șerban rendezésében, a mai Magyar Nemzeti Színházban!) Előre kell bocsátanom, hogy a nagyérdemű publikum, az előadás végén ovációzva tapsolt, óriási siker volt! A játszó személyek boldogan hajolgattak a tapsoló közönség előtt! Felvonult a Nemzeti Színház színe-java! (Kulka, Stohl, Tenki Réka, Alföldi, Udvaros, Szabó Kimmel, Söptei Andrea, László Zsolt.)

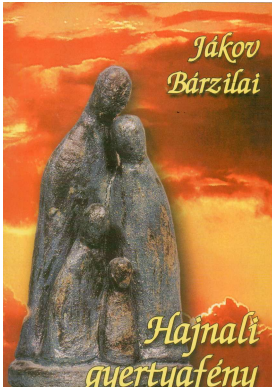
Halálosan untam!

Szerintem az Alföldi vérszemet kapott, hogy eddig nem rúgták ki, teljesen átvitte a színházat buziba. Az Uram megfogalmazásában: „A buzik körbejárták a Nemzeti Színházat!” Igen, igen. Kezdődött az emeleti próbateremben (Kaszás Attila terem), amikor - télvíz idején – körbesétáltatott egy férfit a külső folyosón, hosszú ballonkabátban, a pasi időnként fellebbentette a ballonját és bemutatta az ablakon a meztelen seggét. (Az éppen zajló előadáshoz semmi köze nem volt ennek a jelenetnek!) Akkor azt gondoltam, hogy jót röhög az Alföldi a színházakkal foglalkozó politikán, és azt bátorkodik mutogatni: Itt nyaljátok ki a seggem! De ezt csak pár ember láthatta, mert akárhány előadást is tartottak, sokan nem értek el a fenti nézőtéren. Pár ember értette és ezzel el is volt felejtve a dolog.

Az elmúlt szezonban jött a Redl ezredes, ez az előadás a színpad alatt zajlott a süllyesztők játékaival feltupírozva. Ekkor sem verte szét a színházat a „jobbik”. Akkor gyerünk a nagyszínpadra, és lőn!

Szerintem az Alföldi csak azért nyúlt ehhez a darabhoz (bocsánat két darabhoz), hogy felvonultathassa azokat a színészeket, akiket maga köré gyűjtött a saját szexuális orientációja szerint. Egy pillanatig sem lehet kétséges, hogy ezek a színészek jók, nagyon jók. Tökéletesen látják el a feladatukat. Az előadás is jó, de mivel két darabot ötvöztek össze (?) hosszú, túl hosszú. A baj a darabban van, és annak trágár szövegével. Nem való a Nemzeti Színház színpadára ez a stílus! A rendező pedig belecsavarodott a technikai lehetőségekbe és nem tudott .kijönni belőle!

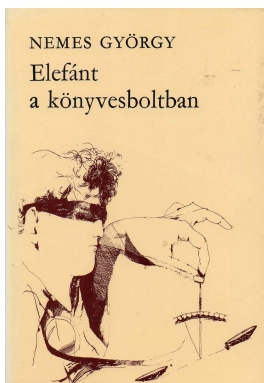
Könyvekről

Az Uram kapta az írótól a könyvet Izraelben való tartózkodása alkalmából. Ez a könyv is „felrakjuk a könyves polca, de nem olvassuk” kategóriába tartozott eddig, mert most elolvastam. (Külső megjelenési formája nagyon kedvemre való, mert vékony, puha borítású, belefér a táskámba, nem nehéz, bárhova elvihető, bárhol olvasható.) Egy kb. annyi idős kisfiú története a vészorszakból, mint, amennyi Kertész Imre volt ugyanakkor. (Sorstalanság.) Éppen ezért kezdtem el olvasni, mert kíváncsi voltam, hogy hogyan lehet Kertész Imre után a szörnyűséget megjeleníteni. Természetesen hatalmas különbség adódik Kertész Imrével szemben, aki egyedül vészelt át, míg a kisfiú az édesanyjával és a húgával együtt élte túl borzalmakat. Az átél, látott szörnyűségek ellenére, kétségtelenül más a helyzete ennek a gyereknek, mert akárhogy is történnek a dolgok, az édesanyja végig mellette volt, és amennyire csak tudta védte, óvta a gyerekeit. (Lehet, hogy ebben a könyvben az Anya a legnagyobb hős?)

Lehetséges, hogy tabukat sértek, mert erről a témáról, nem igen szoktak bárminő kritikát írni, hiszen éppen elég lehetett „ott” lenni és túlélni. És legyen az bárki, bárhogy fogalmazó ember, író vagy „csak” magából a szörnyűséget kiírni akaró „civil”, nem a stíluson van a lényeg ebben az esetben, hanem a személyes átélés megjelenítésén. Jákov Bárzilai, azonban író, ahogyan az ismertetőben olvastam: „Költő, író, műfordító, az izraeli intézmények ismert és megbecsült előadója.” Igaz más művét nem ismerem, az is igaz, hogy a gyerek az anyja jelenlétének „biztonságában” sokszor álmodik avagy álomjelenetekkel kombinálja a valóságot, amiben az anyja is segítségére van, talán így könnyebbíti a gyereke szenvedéseit. De nem szeretnék tovább kertelni: nekem dagályos, túlmagyarozott, sokszor érthetetlen az író stílusa. Maradok inkább Kertész Imrénél.

A teljesség kedvéért meg kell említenem, hogy a könyv előszavát Popper Péter írta, aki szerint a könyv: „Mestermunka.” Nyilván való, tehát, hogy hinni Neki kell! Azzal a popperi értékeléssel maximálisan egyetérték, hogy: „Bárzilai kínokból farag ércnél maradandóbb emléket anyjának, aki az élet küldötte a megsemmisülés birodalmában.”

Kis történeteket, morgolódásokat, az író véleményét, bárminő témával kapcsolatos gondolatát, tartalmazó könyvet olvasok még jelenleg is, mert lassan haladok vele. Nem lökdös át a következő oldalra az érdeklődés, hogy vajon mi történt a szereplőkkel, mert kis szösszenetek halmaza ez a könyv, nem regényfolyam. Persze szemléltetőek, érdekesek, sokszor egyet is értek, elég idős is vagyok hozzá, hogy sejtsem - nagyjából - mire vonatkozhatott anno, az író bosszankodása. De kit érdekelnek manapság ezek a régi dolgok? Bátran állíthatom, hogy ez a könyv: elavult! A könyv ára 40.- Ft., oldalszáma 395, ezekből az adatokból egyértelműen kiderülhet bárki számára, hogy a könyvnek már nincs nyomda szaga! Ugyebár manapság ennyi pénzért egy kiflit sem lehet kapni, nem hogy egy 395 oldalas, keménykötésű könyvet. (Megnéztem 1984. azaz nem is olyan nagyon régi csupán 28 éves!)

Azért érdekes még ez a könyv számomra, mert párhuzamot látok Nemes György és Bächer Iván között, vajon Ivánka könyvei még érdekesek lesznek 28 év múlva, az akkori olvasó számára? Természetesen a „napi dolgokkal” foglalkozó kis szösszeneteiről van szó, nem regényekről. Valószínűleg Nemes György kis írásai is megjelentek (megjelenhettek) valamely napi lapban, talán a Tükörben hétről hétre, mint Bächer Iván írásai a Népszabadságban, melyeket azután hangzatos cím alatt kötetben is megjelentek, egyszer csak!

De találtam egy kis írást a 85. oldalon, nekem aktuális, idézet a Hallatlan című írásból: „A színészek egy részének szavát nem értem. Több eset lehetséges: 1. Süket vagyok, vagy jó úton haladok a süketülés felé. 2. Rossz a színházak akusztikája.....”

Csak öt dolog között választhatok:

1. Megkérem a kitűnő Montágh tanár urat: ne csak a színinövendékeket tanítsa beszélni, de a motyogó felnőtt színészeket is. 2. Kifúvatom a fülemet. 3. Ezentúl az első sorba veszek jegyet. 4. Megvárom, míg akusztikai szempontból átépítik a színházakat, s addig csak táncjátékokat, pantomimeket nézek. 5. Otthon maradni – az is jó.”

Sajnos nekem a felsoroltakból csak három lehetőségem van a 2., 4. és az 5., mert (1.) Montágh Imre már régen nem él, elütette magát a saját autójával, azóta se született hozzá mérhető beszéd tanár! Az első sorba (3.) pedig lehetetlen jegyet venni olyan drága, hacsak meg nem nyerem az 5-ös lottó főnyereményét, de arra semmi esélyem sincs, mert nem veszek lottót!

Azután még: említhetem ezt a könyvet az a 365. oldalon szereplő „Bezzeg” című írás miatt is. Ugyanis ebben az elbeszélésben meg van jelölve egy rész, ceruzával, diszkréten, hogy ki lehessen radírozni. No, lám, milyen „bölcs” helyen van a jelölés! De ki lehetett? Az újságírással is foglalkozó Uram? Nem, Ő nem lehetett, mert nem olvas, csak ír! Akkor az Apám? Lehet, Ő mindig olvasott, viszont soha nem írt és Neki elve volt, hogy könyvbe bele nem írunk, könyvlapra fület nem hajtunk! Lehet, hogy én? A jelölt rész pedig így kezdődik:

Mindig igyekeztem, hogy ne legyen belőlem Bezzeg-apuka, amióta unokáim vannak, ne legyek Bezzeg-nagyapó. Ezen azt értem, hogy mi, öregek ne dörzsöljük állandóan a fiatalok orra alá: bezzeg, amikor mi fiatalok voltunk.....stb.)

Akárki is volt a jelölő, jól tette, mert amit itten írva vagy az örökérvényű igazság, avagy ma is aktuális, ajánlom figyelmébe a mai szülőknek, nagyszülőknek, mert bizony, bizony nehéz dolog a gyerekeknévelés!

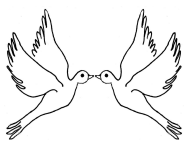
Kedves Barátaim!

Utoljára, de egyáltalán nem utolsó sorban szeretném felhívni a figyelmeteket, ha netán, elfelejtettétek volna! Van Társaságunknak egy közös nevezője, emlékeztetve minket a hajdan volt és Társaságunk illusztris tagjai által működtetett azonos nevű zenekara, ez pedig a:

Avagy szabad felhasználású változatban: www.stollwercke.hu Kárpáti István által létrehozott és üzemeltetett home page!

Az oldal aktualizálva lett a Szántó / Farsang 2012. 02. 25. című képeivel, meg lehet tekinteni!

2012. 09. 30.
Szeretettel
Ibici